

forhvarligt at afstære Kirken fra en Besligning til at faa disse Mennesker i Tale.

Disse Grunde have til Dels været bestemmende for Mindretallets Stilling til denne Sag, men jævnfides hermed er der ogsaa andre Grunde, som have været medvirkende. Man kunde maaste dog med nogen Ret spørge: hvorledes stiller Befolkningen i sin store Almindelighed sig til dette store og gennemgribende Spørgsmaal? eller: er der af et overvejende stort Antal af det danske Folk fremkommet Ønsker eller Krav, der gaa i Retning af det her tilsigtede? Med Hensyn til Besvarelsen af det første Spørgsmaal, kan Mindretallet ikke skønne andet, end at den store almindelige og jævne Befolkning utvivlsomt vilde stille sig ganske uforstaaende over for en saadan Reform, ligesom man ej heller med Hensyn til det andet Spørgsmaal har erfaret, at Befolkningen nogen Sinde — maaste med enkelte Undtagelser — har stillet et saadant Krav. Det turde maaste heller ikke synes helt overflødigt, om man, førend man gik til en saa gennemgribende Reform som den, hvorom her er Tale, dog maa siges at være, søgte at erfare den Stilling, som Kirkestyrelsen eller Kirkens Tjenere maatte indtage til den. Efter en enkelt Udtalelse ved Lovforslagets første Behandling at dømme, synes det, som om Flertallet af Landets Præster skulde nære Ønsket om denne Reformens Gennemførelse, men Mindretallet kan dog ikke ret vel tro, at denne Antagelse skulde vise sig at være rigtig; det eneste, der i saa Fald maaste kunde begrunde en saadan Opfattelse fra Præsternes Side, er den friere Stilling, som disse ved denne Ordning ville opnaa, og som i særlig Grad vilde kunne faa Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om fraktiltes Bielse, og dette Punkt staar da ogsaa, efter Mindretallets Opfattelse, som det eneste Fortrin, der findes i denne Del af Lovforslaget.

Med Hensyn til den øvrige Del af Lovforslaget, der angaar Betingelserne for Ægtefæls Indgaaelse, og som findes i Forslagets §§ 1 og 2, kan Mindretallet slutte sig til Lovforslagets Bestemmelser, med de af Udvalget foreslaaede Ændringer, idet man maatte anse disse Bestemmelser for en For-

bedring af den nu bestaaende Lov, dog er man, i Lighed med et andet Mindretal, ikke i Stand til at tiltræde Punkt 11 i § 1, som indeholder Bestemmelsen om tvungne Ægtepagter. Uagtet Mindretallet ingenlunde misliker den gode Hensigt, som Flertallet ved denne Bestemmelse lægger for Dagen, derved at det søger at opnaa en Betyggelse for den svagere Part i Ægtefædet, saa tvivler man meget om, at denne gode Hensigt vil kunne naas, uden paa Beføstning af andre for Ægtefædet endnu større Goder. Det staar saaledes for Mindretallet, at Ægtefædets dybere Betydning, dets egentlige Livsnerve, bestaar i gensidig Agtelse og Hengivenhed, som fuldstændig burde udelukke ethvert Spørgsmaal om mit og dit, men hvis dette er rigtigt, kan man ved en Bestemmelse som den foreslaaede let komme til med et eneste Slag at overhugge denne Livsnerve, man kan herved lægge Spiren til en Strid i Ægtefædet, som uden denne Bestemmelse maaste aldrig vilde være kommen frem.

Mindretallet kan altsaa kun delvis tiltræde de Bestemmelser, der angaa Betingelserne for Ægtefæls Indgaaelse, og som findes i Lovforslagets to første Paragraffer, med de af Udvalget foreslaaede Ændringer til samme, medens det af de Grunde, som ovenfor ere udviklede, maa være imod den øvrige Del af Lovforslaget og opfordrer derfor de Medlemmer, der have det samme Syn paa denne Sag, til at stemme imod denne Del af Lovforslaget, hvis Bestemmelser, efter Mindretallets Skøn, ikke alene ikke ville blive til Gavn for Samfundet, men snarere til stor Skade. Den Tid kan maaste være for Haanden, hvor Forholdenes Udvikling ville nødvendiggøre en Ordning som den foreslaaede, men det kan dog ikke skønnes, at Betingelserne herfor ere til Stede for nærværende Tid.

Et tredje Mindretal (Klein) erkender, at det i og for sig vilde være rationelt, og en saavel Statens som Kirkens Krav fyldestgørende Ordning, at alle Ægtefæder, uden Hensyn til Ægtefællernes reli-